

Книгата на Даниил — сто осемдесет и втора част

Пророчески съюзи и битки: От древния Селевк до съвременната геополитика

Jeff Pippenger

2024-04-12

Стихове тринадесет и четиринадесет посочват една история, в която Селевк и Филип Македонски са сключвали съюз, и те са образ на Съединените щати, които са първата прокси армия на Рим, а Македония (Гърция) е символ на Организацията на обединените нации. В онази ранна история съюзът на северния цар (Селевк) и Филип (Гърция) представлява историята, която води към Битката при Паниум, която, два века по-късно, довежда до това името на града да бъде променено от Паниум на града Кесария Филипова. Двойното име на града не е възпоменавало съюза на Селевк и Филип Македонски.

Името „Кесария Филипова“ произлиза от историческото преобразяване на древния град, известен като Панеас или Паниум. Първоначално градът бил наречен Панеас поради близостта си до известен извор, посветен на гръцкия бог Пан. Изворот, който в древността бил значимо религиозно средище, се вливал в река Йордан.

По време на царуването на цар Ирод Велики, около I век пр. Хр., градът претърпял значителни преустройства и бил разширен и разкрасен. Кесария Филипова била наречена така от Ирод Филип, син на Ирод Велики. Той нарекъл града Кесария в чест на римския император Цезар Август, а Филипова — по своето собствено име, така че станал известен като Кесария Филипова. Следователно „Кесария Филипова“ е съчетание от „Кесария“, отразяващо почитта на Ирод към Цезар Август, и „Филипова“, отдаващо почит на Ирод Филип.

Пророчески Паниум е свързан с конфедерация между Селевк и Филип Македонски, а също и със съюза между Цезар и Ирод Филип. Тези два съюза насочват към съюза между Съединените щати и Организацията на обединените нации, който следва след краха на Русия на Путин, представена от Селевк и Филип. Те също така представят съюза между Папството, което е майката, и Съединените щати, които са дъщерята, представени от Цезар и Филип, които и двамата бяха представители на Рим. Заедно те посочват как Съединените щати се протягат „през бездната, за да сграбчат ръката на римската власт“, и се простират „над пропастта, за да стиснат ръце със спиритизма“. Още преди неделния закон от стих шестнадесети, тройният съюз вече е установен.

Паниум представлява центъра на гръцкото поклонение на бога Пан. Изворот, посветен на гръцкия бог Пан, по онова време бил известен също и като „портите на ада“, и когато Исус го посетил там, Неговото изявление за „портите на ада“ посочва борба между политическите и религиозните белези на Гърция (глобализма) и отстъпническия

протестантизъм, която се разгръща в последните дни. Това е битката, която първо беше подета от богатия президент, който раздвижи царството на Гърция във втори стих. Тя е световна външна битка, а също и вътрешна битка в рамките на Съединените щати.

Религията на глобализма е религията на змея, която в нашата съвременна обстановка е религията на уокизма. През 2020 г. звярът от бездънната бездна, посочен в единадесета глава на Откровение, прояви своята политическа и религиозна власт и уби двата рога на земния звяр. Тази бездънна бездна, наред с други неща, е представена от „Извора на Пан“, който е подхранвал река Йордан.

В гръцката митология Пан бил свързан с природата, пустошта и селската музика, а присъствието на извор, посветен на него, имало религиозно значение за поклонниците. Бог Пан често е изобразяван с крака, рога и уши на козел. Пан бил считан за бог на овчарите и стадата и често бил представян като игриво и палаво божество, което лудувало из горите и планините. Образът на Пан като божество с кози крака съответства на осма глава от Даниил, където Гърция е представена чрез козел. Козите са обичайно домашно животно в древна Гърция и често се срещали в планинските области, където се вярвало, че Пан броди. Това изображение се превърнало в отличителна черта на иконографията на Пан и се запазило в гръцкото изкуство и литература, изобразяващи бога, включително върху националната валута.

Когато Исус посети Кесария Филипова, Той заяви, че „портите на ада“ няма да надделееят над църквата. Това, което Петър беше казал в отговор на въпроса на Исус, се разбира в християнската история и традиция като „Християнското изповедание“.

А когато Исус дойде в пределите на Кесария Филипова, попита учениците Си, казвайки: За кого Ме мислят човечите, Мене, Сина Човешки? А те рекоха: Едни казват, че си Йоан Кръстител; други — Илия; а други — Иеремиа или един от пророците. Той им казва: А според вас Аз Кой съм? Симон Петър в отговор рече: Ти си Христос, Синът на живия Бог. А Исус в отговор му каза: Блажен си ти, Симоне, сине Ионин, защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, Който е на небесата. И Аз ти казвам още: ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква, и портите адови няма да ѝ надделееят. И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото свържеш на земята, ще бъде свързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата. Тогава заръча на учениците Си никому да не казват, че Той е Исус Христос. Матей 16:13–20.

Този откъс е значим, защото представлява повратен момент в служението на Исус и в развитието на християнското богословие. Изповедта на Петър за Исус като Месия, Сина на живия Бог, се разглежда като основа на християнската вяра и като крайъгълния камък, върху който е изградена църквата. Изразът „върху тази канара ще съградя църквата Си“ се тълкува в католическата традиция като отнасящ се до самия Петър, когото Исус определя като „канарата“, върху която ще бъде изградена църквата. Това тълкуване служи като основа за папското първенство и власт в католическото богословие.

В протестантското богословие „скалата“ не се разбира като отнасяща се лично до Петър, а до изповедта на Петър за вярата в Исус като Месията и Божия Син. Според това разбиране основата на църквата не е Петър, а изповедта, че Исус е Христос и Божият Син. Независимо от богословското тълкуване, Изповедта на Петър в Матей 16:13–20 се счита за централен и основополагащ пасаж в християнската вяра, който подчертава самоличността на Исус като Месията и Божия Син и утвърждава мисията и предназначението на църквата.

В предишната статия представихме един откъс от „Животът на Исус“, в който сестра Уайт посочва някои от въпросите, свързани с Христовото посещение в Кесария Филипова. Една от точките, които тя отбелязва, е, че Христос бе отвел учениците далеч от влиянието на юдеите с цел да изложи уроците на Кесария Филипова.

„Исус и Неговите ученици бяха дошли сега в едно от селищата около Кесария Филипова. Те се намираха отвъд пределите на Галилея, в област, където идолопоклонството преобладаваше. Тук учениците бяха отдалечени от господстващото влияние на юдейството и доведени в по-близък досег с езическото поклонение. Около тях бяха представени форми на суеверие, които съществуваха по всички части на света. Исус желаше погледът към тези неща да ги накара да почувстват своята отговорност към езичниците. По време на пребиваването Си в тази област Той се старееше да се оттегли от поучаването на народа и да се посвети по-пълно на учениците Си.“ Копнежът на вековете, 411.

На 18 юли 2020 г. Христос премахна учениците от 11 септември 2001 г. от влиянието на лаодикийския адвентизъм. Първото разочарование в притчата за десетте девици произведе отделяне на движението от събранието на присмивателите, което беше в процес на отминаване. Тази истина се изпълни в милеритската история на 19 април 1844 г., и отново на 18 юли 2020 г. Тогава започна историята на времето на забавянето и тя носи белега на „Истина“ както в движението на първия, така и на третия ангел.

Първото разочарование е първото от три ориентирни белега, а историята завършва с Великото разочарование от 22 октомври 1844 г., което е образ на „голямото земетресение“ от единадесета глава на Откровение. Началото, първата буква от еврейската азбука, представя разочарование, а краят, двадесет и втората буква от еврейската азбука, също представя разочарование. Тринадесетата буква, представлява бунт, обозначава разочарованието на неразумните девици, които проявяват своето изгубено състояние, когато зовът в полунощ разкрива кой се е и кой не се е подготвил за кризата. Двадесет и двете букви на еврейската азбука представляват символа на съчетаването на Божествеността с човечеството, което се осъществява в рамките на тази история, макар че милеритската история представя първия Кадис, а нашата история днес представя последния Кадис.

Двете линии са паралелни, но едната представя неуспеха на Божия народ, а другата — победата на Божия народ. Непосредствено преди кръста Исус доведе Своите ученици в Паниум, както е довел и Своите ученици от последните дни в Паниум, и с това Той допусна едно разочарование да отстрани Своите ученици от последните дни от „контролиращото влияние“ на лаодикийския адвентизъм, представен от „юдаизма“ в историята на Матей,

глава шестнадесета. По този начин Той същевременно доведе и Своите ученици в по-близък досег с езичеството, като така представи средата на действие на Своите ученици от последните дни, които сега живеят в пълното проявление на сатанинска сила, представено от съвременните комуникационни системи, които се използват, за да бъде поведен целият свят към приемането на белега на звяра.

Историята на Кесария Филипова съответства на историята на битката при Паниум, както и на стихове тринадесети до петнадесети. Христос и Неговите ученици стояха в сянката на кръста, като предобразяваха Неговите ученици от последните дни, стоящи в сянката на неделния закон. Там, в стихове тринадесети до петнадесети, което беше Кесария Филипова, а също и битката при Паниум, където стоим днес, Христос започна да учи Своите ученици за онова, което предстоеше да се случи в стих шестнадесети.

„Той щеше да им каже за страданието, което Го очакваше. Но първо се оттегли сам и се помоли сърцата им да бъдат подготвени да приемат Неговите думи.“ Копнежът на вековете, 411.

Преди Христос да каже на Своите ученици за кръста, Той най-напред се оттегли, или се забави, като по този начин отбеляза времето на забавянето в притчата и в историята от 18 юли 2020 г. до юли 2023 г.

„Когато се присъедини към тях, Той не им съобщи веднага онова, което желаше да им предаде. Преди да стори това, им даде възможност да изповядат вярата си в Него, за да бъдат укрепени за предстоящото изпитание.“ Копнежът на вековете, 411.

През юли 2023 г. Господ започна да дава възможност на онези, които бяха свързани с разочарованието, да изразят своята вяра. Той стори това, като разкри посланието на Езекиил тридесет и седма глава, което беше потвърждение на посланието от 11 септември 2001 г. То беше нишката, която свързваше заедно времето на запечатването от 11 септември 2001 г. с близко предстоящия неделен закон. Това стана чрез поставянето на разочарованието от 18 юли 2020 г. в структурата на истината, защото онези, които бяха готови да видят, можеха да разпознаят, че всяко реформаторско движение има тема, която преминава през неговата особена свещена история.

В последните дни вестта за третото горко дойде на 11 септември 2001 г.; след това беше прогласена една лъжлива вест за третото горко, която произведе разочарование, но вестта, която ги върна към живот след три дни и половина, през които бяха мъртви, сухи и разпръснати кости, беше вестта за четирите ветрове, която също е третото горко.

Учениците от последните дни могат да видят, ако изберат да виждат, че трите ориентира на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди представляват една и съща тема на всяка стъпка и че при втората стъпка бунтът, представен чрез тринадесетата буква от еврейската азбука, потвърди вестта като „Истина“. Второ свидетелство, което Господ даде, бе в обстоятелството, че първото разочарование на предишните реформаторски движения се основаваше на бунт срещу откритата Божия воля — било то Мойсей, който не обряза сина

си, или Оза, който докосна ковчега, или Марта и Мария, които се усъмниха в словото на Исус относно смъртта на Лазар. Единствената реформаторска линия, която не поддържаше факта, че първото разочарование се основаваше на непокорство, беше реформаторското движение на милеритите, но и в онова време бе показано, че историята на милеритите притежава вътрешни ориентири, които се основаваха на истината за осмия, който е от седемте.

Фактът, че осмият е от седемте, е основен елемент от Откровението на Исус Христос, което сега се разпечатва, и преходът на филаделфийското милеритско движение към Лаодикийската църква беше ориентир, който обозначи кога лаодикийското движение на третия ангел ще премине към филаделфийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди. Следователно фактът, че първото милеритско разочарование се осъществи, без тяхното движение да прояви непокорство, осигури контраста за същия този ориентир в последните дни, когато лаодикийското движение на третия ангел щеше да прояви непокорство и да произведе разочарование, и по този начин щеше да се съотнесе с милеритския ориентир и да породи логиката да се види, че движението на сто четиридесет и четирите хиляди е осмият, който е от седемте.

През юли 2023 г. Господ издигна „глас в пустинята“, за да приготви Своя народ от последните дни за кризата на неделния закон, и след като се върна от забавянето Си в молитва при учениците, Той им даде възможност да изразят вярата си. В дните на Христос вестта беше Неговото кръщение — точката, в която Исус стана Исус Христос. Тази гранична отметка съответства на 11 септември 2001 г., и Неговите ученици бяха попитани какво мислят хората, а след това бяха попитани и самите ученици какво мислят за Христос.

„Когато се присъедини към тях, Той не им съобщи веднага онова, което желаше да им предаде. Преди да стори това, Той им даде възможност да изповядат вярата си в Него, за да бъдат укрепени за предстоящото изпитание. Той попита: „За кого Ме мислят хората, Мен, Човешкия Син?““

„За съжаление учениците бяха принудени да признаят, че Израил не беше успял да разпознае своя Месия. Някои наистина, когато видяха Неговите чудеса, бяха заявили, че Той е Давидовият Син. Множествата, които бяха нахранени във Витсаида, бяха пожелали да Го провъзгласят за цар на Израил. Мнозина бяха готови да Го приемат като пророк; но не вярваха, че Той е Месията.“ Копнежът на вековете, 411.

По-голямата част от адвентизма не повярва в третото горко от 11 септември 2001 г. Те вярваха в някои от чудесата на пророческото Слово, които бяха представени в движението, и някои разбираха, че вестта за 11 септември 2001 г. съдържа елементи на истина, но не повярваха истински на твърденията, свързани с 11 септември 2001 г.

Твърдението за 11 септември 2001 г. беше предобразено чрез твърдението от 11 август 1840 г., и това твърдение беше изразено от Сестра Уайт, когато коментираше изпълнението на 11 август 1840 г. Тя заяви:

„В самото посочено време Турция, чрез своите посланици, прие закрилата на съюзените сили на Европа и така се постави под контрола на християнските народи. Събитието изпълни предсказанието точно. Когато това стана известно, мнозина се убедиха в правилността на принципите на пророческото тълкуване, възприети от Милър и неговите сътрудници, и на адвентното движение бе даден чуден тласък. Хора с образование и обществено положение се присъединиха към Милър както в проповядването, така и в публикуването на неговите възгледи, и от 1840 до 1844 г. делото бързо се разпространи.“ Великата борба, 334, 335.

Потвърденото на 11 август 1840 г. беше, че пророческите възгледи на Милър са точни, а твърдението за 11 септември 2001 г. е потвърждението, че пророческите възгледи на Future for America са точни. Неразкаялото се множество през юли 2023 г. не можеше и не желаше да приеме предпоставката, че методологията, замислена от Христос и поверена на Future for America, всъщност е методологията на късния дъжд. Но тогава Христос попита учениците Си какво мислят те, а не множеството.

„Сега Исус зададе и втори въпрос, отнасящ се до самите ученици: „А вие за кого Ме мислите?“ Петър отговори: „Ти си Христос, Синът на живия Бог.“

„Още от самото начало Петър бе повярвал, че Исус е Месията. Мнозина други, които бяха доведени до убеждение чрез проповядването на Йоан Кръстител и бяха приели Христос, започнаха да се съмняват в мисията на Йоан, когато той бе хвърлен в тъмница и предаден на смърт; а сега се съмняваха и че Исус е Месията, Когото бяха очаквали тъй дълго. Мнозина от учениците, които пламенно бяха очаквали Исус да заеме мястото Си на Давидовия престол, Го оставиха, когато разбраха, че Той няма такова намерение. Но Петър и неговите спътници не се отвърнаха от своята преданост. Колебливото поведение на онези, които вчера възхваляваха, а днес осъждаха, не разруши вратата на истинския последовател на Спасителя. Петър заяви: „Ти Си Христос, Синът на живия Бог.“ Той не чакаше царски почести да увенчаят своя Господ, а Го прие в Неговото унижение.“

„Петър бе изразил вратата на дванадесетте. И все пак учениците все още бяха далеч от разбирането на Христовата мисия. Противопоставянето и изопачаването от страна на свещениците и управниците, макар и да не можеха да ги отвърнат от Христос, все пак им причиняваха голямо недоумение. Те не виждаха ясно пътя си. Влиянието на ранното им възпитание, учението на равините, силата на преданието все още пречеха на погледа им към истината. От време на време скъпоценни лъчи светлина от Исус ги огряваха, но често те бяха като хора, които опипом се движат сред сенки. Но в този ден, преди да бъдат изправени лице в лице пред великото изпитание на своята вяра, Светият Дух слезе върху тях със сила. За кратко време очите им бяха отвърнати от „видимите неща“, за да съзерцават „невидимите“. 2 Коринтяни 4:18. Под прикритието на човешката природа те различаваха славата на Божия Син.“

„Исус отговори на Петър и рече: „Блажен си ти, Симоне, сине Ионов; защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, Който е на небесата.““ Копнежът на вековете, 412.

Изповедта на Петър, с която той разпозна, че Христос е Божият Син, се отнесе непосредствено към изпитвания въпрос на онази история. Беше дошло времето Месията да се яви, както е изложено в Божието пророческо Слово, и само онези, които приемеха тази истина, щяха да бъдат включени с онези, представени чрез изявлението на Петър. Петър представлява онези, които приемат вестта, установена на 11 септември 2001 г., и които изповядват, че Исус е Божият Син. „Петър бе изразил вярата на дванадесетте“, а дванадесетте, които той представляваше, бяха сто четиридесет и четирите хиляди. Поради тази причина Христос промени името на Петър от Симон Вар-йона на Петър в този пасаж.

„Симон“ означава „онзи, който чува“, а „бар“ означава „син на“, а Йона означава „гълъб“. Симон представляваше онези, които чува вестта на гълъба, който представляваше истините, свързани с кръщението на Исус, когато Той стана Христос, помазан със сила, както бе символично представено чрез слизането на Светия Дух във вид на гълъб.

Реформените линии вървят успоредно една на друга и Йоан представлява милеритите, които на 11 август 1840 г. изядоха малката книжка. Еремия съответства на това събитие и когато той изяде малката книжка, тогава бе наречен с Божието име.

Намериха се Твоите думи, и аз ги изядох; и Твоето слово ми беше радост и веселие на сърцето ми; защото се наричам с Твоето име, Господи Боже Саваоте. Еремия 15:16.

Когато Господ влезе в завет с Аврам, Той промени името му на Авраам, както направи със Сарай и Яков. Промяната на името представлява заветно взаимоотношение, и при белега по пътя, където Божественият символ слиза, Божият народ трябва да изяде вестта, да влезе в завет, и тогава името му се променя. Като представител на учениците от времето на Христос, Симон Вар-йона представляваше онези, които „чува“ вестта на „гълъба“.

Когато той засвидетелства, че е разпознал, че при този ориентир Исус стана Христос и че Той беше Божият Син, и всичко, което това включва, тогава Христос промени името му на Петър. Той бе изразил вестта, която заветният народ на Христос в онази история прие, и като направи това, той също така стана прообраз на сто четиридесет и четирите хиляди в последните дни.

Буквата „Р“ е шестнадесетата буква в английската азбука, а буквата „Е“ е петата буква в азбуката, а буквата „Т“ е двадесетата буква, буквата „Е“ се повтаря, и името завършва с буквата „R“, която е осемнадесетата буква. Шестнадесет „по“ пет, „по“ двадесет, „по“ пет, „по“ осемнадесет е равно на сто четиридесет и четири хиляди. Чудният Лингвист говори на Петър на еврейски, а Новият Завет беше написан на гръцки, и преводачите на Версията на Крал Джеймс изработиха Новия Завет на английски.

Въпреки трите стъпки на различаващи се езици, Христос, Който е Божият Син, Чудният Езиковец и Чудният Броител, е поставил в шестнадесета глава на Матей илюстрация за запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, която съответства на битката при Паний и на Неговото посещение в Кесария Филипова. Той направи това, като употреби Своята власт над езика и числата, защото Той е и Палмони (Чудният Броител), и Словото

(Чудният Езиковед).

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Преди почти две хиляди години в небето, от Божия престол, се чу глас с тайнствено значение: „Ето, ида.“ „Жертва и принос не си поискал, но приготвил си Ми тяло.... Ето, ида (в свитъка на книгата е писано за Мене), за да изпълня Твоята воля, о, Боже.“ Евреи 10:5–7. В тези думи се възвестява изпълнението на намерението, което е било скрито от вечните векове. Христос се канеше да посети нашия свят и да стане въплътен. Той казва: „Приготвил си Ми тяло.“ Ако беше се явил със славата, която имаше у Отца преди създаването на света, ние не бихме могли да издържим светлината на Неговото присъствие. За да можем да я съзерцаваме и да не бъдем погубени, проявлението на Неговата слава бе забулено. Неговата божественост бе покрита с човешка природа — невидимата слава във видима човешка форма.“

„Тази велика цел бе предобразена в образи и символи. Горящият храст, в който Христос се яви на Моисей, разкри Бога. Символът, избран за представянето на Божеството, беше смирен храст, който на вид нямаше никаква привлекателност. В него бе вместен Безкрайният. Всеблагият Бог обви славата Си в най-смирен образ, за да може Моисей да го гледа и да остане жив. Така и в стълба от облак денем и в стълба от огън нощем Бог общуваше с Израил, разкривайки на хората Своята воля и предавайки им Своята благодат. Божията слава бе смекчена и величието Му забулено, за да може слабият взор на крайни човеци да я съзре. Така Христос трябваше да дойде „в тялото на нашето смирение“ (Филипийци 3:21, R. V.), „в човешки образ“. В очите на света Той не притежаваше красота, за да Го пожелаят; и все пак беше въплътеният Бог, светлината на небето и земята. Славата Му бе забулена, величието и царственото Му достойнство — скрити, за да може Той да се приближи до наскърбени, изкушавани човеци.“

„Бог заповяда на Моисей за Израил: „И нека Ми направят светилище, за да обитавам между тях“ (Изход 25:8), и Той обитаваше в светилището, сред Своя народ. През цялото им уморително странстване в пустинята символът на Неговото присъствие беше с тях. Така и Христос постави Своята скиния сред нашия човешки стан. Той разпъна шатъра Си до шатрите на човеците, за да може да обитава между нас и да ни направи близко познати Неговият божествен характер и живот. „Словото стана плът и пребиваваше между нас (и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца), пълно с благодат и истина.“ Йоан 1:14, R. V., margin.

„След като Исус дойде да обитава с нас, ние знаем, че Бог е запознат с нашите изпитания и съчувства на нашите скърби. Всеки син и дъщеря на Адам може да разбере, че нашият Създател е приятел на грешниците. Защото във всяко учение на благодатта, във всяко обещание за радост, във всяко дело на любов, във всяко Божествено привличане, представено в живота на Спасителя на земята, ние виждаме „Бог с нас.“

„Сатана представя Божия закон на любовта като закон на себичността. Той заявява, че за нас е невъзможно да се покоряваме на неговите предписания. Падението на нашите първи родители, с цялата скръб, произлязла от него, той вмения на Твореца, като

подтиква хората да гледат на Бога като на причина за греха, страданието и смъртта. Исус трябваше да разкрие тази измама. Като един от нас Той трябваше да даде пример на послушание. Затова Той прие върху Себе Си нашето естество и премина през нашите опитности. „Във всичко трябваше да се уподоби на братята Си.“ Евреи 2:17. Ако трябваше да понесем нещо, което Исус не е претърпял, тогава по този въпрос Сатана би представил Божията сила като недостатъчна за нас. Затова Исус беше „във всичко изкушен като нас“. Евреи 4:15. Той издържа всяко изпитание, на което и ние сме подложени. И в Своя полза не употреби никаква сила, която не е свободно предложена и на нас. Като човек Той посрещна изкушението и го победи чрез силата, дадена Му от Бога. Той казва: „Да върша Твоята воля, Боже Мой, е моята наслада; да! Твоят закон е вътре в сърцето Ми.“ Псалм 40:8. Докато обикаляше, вършейки добро и изцелявайки всички, които бяха измъчвани от Сатана, Той направи ясен за хората характера на Божия закон и естеството на служенето на Бога. Неговият живот свидетелства, че и за нас е възможно да се покоряваме на Божия закон.“

„Чрез Своята човешка природа Христос се докосна до човечеството; чрез Своята божествена природа Той се хваща за Божия престол. Като Човешки Син Той ни даде пример на послушание; като Божий Син Той ни дава сила да се покоряваме. Христос беше Този, Който от храста на планината Хорив говори на Мойсей, казвайки: „АЗ СЪМ ОНЗИ, КОЙТО СЪМ.... Така ще кажеш на израилевите чада: АЗ СЪМ ме изпрати при вас.“ Изход 3:14. Това беше залогът за избавлението на Израил. Така, когато Той дойде „в човешки образ“, Той заяви за Себе Си, че е АЗ СЪМ. Младенецът от Витлеем, кроткият и смирен Спасител, е Бог, „явен в плът“. 1 Тимотей 3:16. И на нас Той казва: „АЗ СЪМ Добрият Пастир.“ „АЗ СЪМ живият Хляб.“ „АЗ СЪМ Пътят, Истината и Животът.“ „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята.“ Йоан 10:11; 6:51; 14:6; Матей 28:18. АЗ СЪМ е уверението за всяко обещание. АЗ СЪМ; не бойте се. „Бог с нас“ е поръчителството за нашето избавление от греха, уверението за нашата сила да се покоряваме на небесния закон.“ Копнежът на вековете, 23, 24.